

Ani tím není osvědčen právní zájem, ana žadatelka nic bližšího neuvádí, jak by její snaha mohla býti právě těmito pozůstalostními spisy uspokojena a jak by z pozůstalostních spisů velmi vzdáleného příbuzného mohla býti nalezena nějaká stopa buďsi o jmění sestřenice matky žadatelčiny, neb aspoň o nynějším pobytu jejího manžela, který podle jména byl Francouzem. Také rekursní soud se o tomto právním zájmu nerozšiřuje a neuvádí, jak byl žadatelkou osvědčen. Pro nedostatek osvědčení odepřel právem přednostu okresního soudu nahlédnutí do spisů a jeho opatření musilo býti na dovolací stížnost dědiček obnoveno.

Čís. 8066.

Předpisu § 16, druhý odstavec, první dílčí novely k obč. zák. nelze použití na úpravu výživného osob svéprávnosti zbavených proti nemanželskému otci.

Nemanželskému otci přísluší právo stížnosti podle § 9 nesp. říz. proti usnesení, jímž byl opatrovník odkázán na pořad práva.

(Rozh. ze dne 23. května 1928, R I 378/28.)

Opatrovnický soud odkázal opatrovníka choromyslného opatrovance na pořad práva s nárokem na placení výživného proti nemanželskému otci. Rekursní soud nevyhověl rekursu nemanželského otce a potvrdil toto usnesení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nemanželský otec podává dovolací stížnost, domáhaje se toho, by opatrovnický soud v řízení mimosporném rozhodl o nároku opatrovance podle § 16 druhý odstavec cis. nař. ze dne 12. října 1914, čís. 276 ř. zák. Především jest řešiti otázku, zda jest nemanželský otec ke stížnosti vůbec oprávněn. Otázku tu jest zodpověděti kladně. Podle § 9 nesp. říz. má právo stížnosti ten, kdo se pokládá za stížen nějakým opatřením mimosporného soudce. Zákon má tu na mysli účastníka řízení, jehož právo může býti nějak dotčeno opatřením mimosporného soudce. S tohoto hlediska nutno pokládati za účastníka v tomto případě také nemanželského otce, jenž, odvolávaje se na předpis § 16 první novely k obč. zák., žádá, by bylo rozhodnuto v mimosporném řízení o tom, zda jest povinen platiti výživné svému již dávno zletilému, ale svéprávnosti zbavenému nemanželskému synu. Nemanželský otec má zajisté na tom zájem, zda bude použito jednoduššího a levnějšího řízení mimosporného, či složitějšího a nákladnějšího řízení sporného. Proto bylo vysloveno již v plenárním rozhodnutí čís. 734 sb. n. s., že usnesení, jímž byl poručník poukázán k žalobě proti nemanželskému otci, má býti i tomuto doručeno, aby mu bylo umožněno brániti se opravným prostředkem proti přesunu věci na pole řízení sporného.

Ve věci však by mohla míti dovolací stížnost úspěch jen za předpokladů § 16 nesp. říz., jichž tu není, zejména není tu zřejmého rozporu se zákonem. Nehledíc ani k tomu, že podle obsahu poručenských spisů nemanželský otec sice otcovství uznal, ale pak ještě před novelou z roku 1914 byl odsouzen rozsudkem k placení výživného a dalším rozsudkem k placení zvýšeného výživného a podle ustálené judikatury nejvyššího soudu nelze v takovém případě upravovati později výživné usnesením v řízení mimosporném (srv. na př. rozh. čís. 1224 sb. n. s. a m. j.), nehodí se § 16 (2) cís. nař. čís. 276/1914 ř. z. vůbec na tento případ. Řečený předpis jest v souvislosti s odstavcem (1) téhož § 16, který jedná o zjištění otcovství k dítěti, ať již uznáním, ať sporem a má na mysli jen nezletilé poručenice, nikoli zletilé opatrovance, kteří — jako v tomto případě — byli svéprávnosti zbaveni dávno po zletilosti. Proto mluví zákon o tom, že poručník má býti poukázán k podání žaloby. Svéprávné nemanželské dítě může uplatniti své nároky proti nemanželskému otci jen pořadem práva (srv. na př. rozh. čís. 4625 sb. n. s. a také již před tím judikát dřívějšího nejvyššího soudu ve Vídni čís. 1664 sb. Nowak). Na opatrovance svéprávnosti zbavené nelze rozšiřovati zmíněný předpis a to ani podle všeobecného předpisu § 282 obč. zák., který odkazuje na předpisy o poručencích jen, pokud jde o práva a povinnosti opatrovníků. Není zákonného předpisu, podle něhož by nároky osob svéprávnosti zbavených proti nemanželskému otci (§ 166 obč. zák.) mohly býti uplatňovány v řízení mimosporném (§ 1 nesp. říz.).

Čís. 8067.

Návrhu na zrušení exekuce lze vyhověti jen v případech v § 40 ex. ř. zvláště uvedených, nikoliv v případě, zanikl-li nárok z jiného důvodu než uspokojením vymáhajícího věřitele.

(Rozh. ze dne 23. května 1928, R I 394/28.)

Návrhu dlužníka na zrušení exekuce soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 40 ex. ř. může dlužník, nepodav zatím žalobu podle §§ 35 neb 36 ex. ř., učiniti návrh na zrušení exekuce, byl-li vymáhající věřitel po vzniku exekučního titulu nebo při soudních rozhodnutích po čase, uvedeném v prvním odstavci § 35 ex. ř., uspokojen, povolil-li sečkati nebo se toho zřekl, by exekuce vůbec nebo ve lhůtě zatím ještě neprošlé byla vykonána. Toto ustanovení jest výjimkou z povšechného předpisu, že námítky proti nároku, pokud se týče proti povolení exekuce jest uplatňovati žalobou (§§ 35, 36 zák.). Lze proto návrhu na zrušení exekuce vyhověti jen v případech v § 40 ex. ř. zvláště uvedených, nikoli